

Any 2010. Programa núm. 15

1 - 12 setembre 2010

Filmoteca

de Catalunya

Ingrid d'Eduard Cortés

Cinema filipí: 1976-2008

El muntatge: art i ofici

Premis Gaudí i Premis Goya

El film del mes

El documental del mes

► Cinema filipí: 1976-2008

El cinema va arribar a les Filipines de la mà d'espanyols, quan encara era una de les seves colònies, i s'hi va desenvolupar amb moltes dificultats: no es conserven documents filmics anteriors a 1937 i no es van produir sortides internacionals fins a la dècada dels setanta del segle passat. Precisament de la segona meitat d'aquella dècada arrenca la retrospectiva que, organitzada pel Festival de Granada Cines del Sur, ha itinerat després per la Filmoteca de Andalusia, el CGAI i l'IVAC. Hi trobareu alguns dels noms amb més projecció internacional, com ara Lino Brocka; altres cineastes cabdals de l'etapa de refundació de la cinematografia nacional filipina, com ara Mike de Leon, Eddie Romero, Ishmael Bernal i Kidlat Tahimik, i els contemporanis Brillante Mendoza, Jeffrey Jeturian i Laurice Guillen, tot ampliant la visió d'aquest cinema que el petit cicle del BAFF ens ha donat enguany. A la sessió d'inauguració del cicle (el dimecres 1 de setembre, 19.30 h.) comptarem amb la presència del senyor Eduardo José A. de Vega (Cònsol General de la República de les Filipines a Barcelona). Agraïments: Festival de Granada Cines del Sur i British Film Institute.

Filmoteca de Andalusia
CONSEJERÍA DE CULTURA

Instantània filipina

El cinema filipí clàssic (el més conegut tant pels filipins com pels estrangers, dirigit sobretot per Lino Brocka i per Ishmael Bernal en títols dels anys setanta i vuitanta) té una certa sensibilitat que fa ús d'un cert mode narratiu, tot combinant el melodrama amb la immediatesa del realisme documental.

Les càmeres digitals, amb la seva promesa d'un rodatge més ràpid a un cost menor, van conduir a l'explosió de nous cineastes, noves feines, noves maneres d'explicar les històries. A films com ara el TAMBOLISTA, d'Adolfo Alix, Jr., el relat pren un tema clàssic de Brocka (les històries de diversos membres de la pobresa urbana lluitant per sobreviure en el forat de Manila) i ho entretéix a la manera de Bernal (un fil narratiu dura una o dues escenes, s'abandona a favor d'un altre, i hi torna després d'altres fils narratius). El film pertany sòlidament al gènere «Manila com a personatge», al qual han contribuït molts directors amb algunes de les seves millors pel·lícules: Brocka (MANILA IN THE CLAWS OF NEON), Bernal (MANILA BY NIGHT), Mario O'Hara (amb una trilogia: CONDEMNED, FLOWERS OF THE CITY JAIL i NEW KING), etc.

Estilísticament, Adolfo Alix no podria ser més diferent d'ells. S'inspira de manera àmplia en Brillante Mendoza, que ha desenvolupat allò, que per bé o per mal, està

considerat l'estil «art i assaig» del cinema filipí: una càmera sobre les espatlles, edició entretallada, il·luminació natural, rodatge en escenaris naturals. A diferència de Mendoza, juga amb l'ordre narratiu i fa servir música per a la banda sonora (del cineasta Khavn de la Cruz, els talls musicals del qual són possiblement més impressionants que els seus talls cinematogràfics). Com és ell si el comparem amb els seus companys més coneguts del gènere? La comparació no el deixa pas en mal lloc... penso que això és el millor que puc dir d'ell.

Si Alix va trobar inspiració en l'exemple de Mendoza, és útil fer una ullada a les fonts d'inspiració d'aquest darrer. A banda de Brocka, Mendoza és probablement el cineasta filipí més conegut en el circuit de festivals i en el mercat estranger. Ha estat un «estimat» a Cannes, Venècia i Berlín, i objecte de controvèrsia atès el sexe i violència explícits dels seus darrers films. SERBIS, en concret, ha rebut crítiques per la quantitat de pell exposada a la pantalla, sense esmentar el sexe oral no simulat. Tanmateix, l'acceptació del contingut no és ni la meitat d'interessant que la seva presentació. Les influències de Mendoza, així com les d'Alix, són igualment clares: els germans Dardenne amb la seva propensió als interminables plans-seqüència amb la càmera a l'espatlla i a les interpretacions naturalistes, Tsai Ming-liang amb el seu amor a les llargues preses fixes a temps real, John Waters i el seu realisme del cos. De la mateixa manera que Brocka, Mendoza emfatitza el realisme i la immediatesa documental, al contrari de Brocka, no es deixa seduir pel to defectuós del melodrama.

Red i Guillen

Entre els films digitals recents, SANTA SANTITA és potser el més convencional, cinemàtica i narrativament parlant, si bé està dirigit per una veterana del cinema *mainstream*, Laurice Guillen (que va dirigir els clàssics SALOME i MIDNIGHT PASSION). La seva SANTA SANTITA, al contrari de les pel·lícules de Mendoza i d'Alix, té un propòsit dramàtic i temàtic ben clar, que rau a meditar sobre la fe i l'espiritualitat i el seu paper en aquests temps seculars. No és exactament un assumpte fàcil d'abordar, i el film no és ben bé coherent ni eficaç en el seu intent, però el mitjà digital sembla alliberar Guillen, que se les enginya per introduir àmplies evidències del seu estil líric modest.

Raymond Red és un altre veterà, tot i que difícilment forma part del *mainstream* filipí. Va dirigir la seva primera pel·lícula ETERNITY (ANG MAGPAKAILANMAN), a principis dels anys vuitanta, i el crític britànic Tony Rayns va assenyalar que «el seu talent és d'una escala welliesiana; aquest noi de 21 anys pot fer qualsevol cosa: escriure, dirigir, muntar, operar la càmera...». Molts anys després aquest «noi» ha crescut. Ha tingut dificultats per a finançar els seus projectes, però se les

Insiang de Lino Brocka

ha enginyat per a dirigir el primer llargmetratge, BAYANI (HEROIS), sobre l'aixecament filipí del 1898, el seu líder Andrés Bonifacio i l'esforç que va fer per a mantenir el control de la revolució. Els apunts històrics de Red se centren menys en els fets textuals que en les imatges misterioses, com ara les escenes de combat, rodades i escenificades més aviat en l'esperit de THE BIRTH OF A NATION, de Griffith, que no pas a la manera moderna, amb dolls de sang i grans explosions.

La seva pel·lícula ANINO (OMBRES) està en línia dels primers treballs, els estranys però alhora poètics curts que va fer en començar la carrera. Tracta sobre un fotògraf naif que camina pels carrers de Manila, amb l'àngel i el dimoni provocant-lo alternativament i observant-lo de prop. El curt va guanyar la Palma d'Or del Festival de Cannes l'any 2000. Fou la primera pel·lícula filipina que va rebre aquest honor.

Red i Guillen són anomalies a l'escenari digital d'avui dia: són veterans dels anys vuitanta que emfatitzen el cinema narratiu per sobre de les opcions més radicals. Tot i que Guillen pot aportar quelcom nou: una espiritualitat i una gràcia visual de què els cineastes joves farien bé de prendre nota, Red és un prodigi amb una sensibilitat de cinema mut que evoca, amb senzillesa i sense pretensions, «la infantesa del cinema pur».

Alix i Mendoza són l'avanzada veloç de la producció filipina actual, posant davant un cinema intransigent quant al seu realisme i impàvid quant a l'habilitat per a confrontar la vessant més horrible de l'home. Red i Guillen podrien formar la reraguarda, recordant-nos que la veterania té encara moltes coses per aportar, fins i tot avui dia. Podem considerar Lav Diaz el gran filòsof del cinema, meditant sobre la significació de l'ésser filipí, el seu paper en la societat i en el món. Si hom hagués de definir el cinema filipí avui dia, n'haurà de tenir en compte necessàriament la varietat i la qualitat i el seu esperit aventurer incansable.

Noel Vera (Cahiers du Cinéma España, Especial núm. 12, juny de 2010) ►

► Premis Gaudí i Premis Goya

La projecció del film català *Ingrid*, d'Eduard Cortés, engega el dilluns dia 6 el cicle que fem amb la col·laboració de les dues acadèmies de cinema, la catalana i l'espanyola, i que ens permet oferir una bona mostra del cinema català, espanyol i d'Amèrica Llatina. Aquests films podrien rebre nominacions als premis que entrenen les dues acadèmies, els Premis Gaudí i Premis Goya, en les cerimònies que se celebraran les primeres setmanes del 2011. El cicle s'allargarà fins al 26 de novembre amb projeccions que, en principi, es faran en la primera sessió del dia. Agraïments: Acadèmia de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques d'Espanya, Acadèmia del Cinema Català i a tots els productors i distribuïdors dels films programats.

És una gran satisfacció constatar que, en només dues edicions, els Premis Gaudí s'han consolidat com un gran esdeveniment dins el nostre cinema. Uns premis que reconeixen les millors produccions del cinema català, així com l'excel·lent tasca dels nostres professionals.

Un bon exemple de la bona salut del nostre cinema és el nombre de produccions que es varen presentar en la darrera edició dels Premis Gaudí, un total de 91, i el reconeixement internacional de les nostres produccions: 38 pel·lícules han obtingut 115 premis a diferents certàmens internacionals al llarg del darrer any. La Filmoteca de Catalunya ens dona ara l'oportunitat de retrobar-nos amb les pel·lícules participants als Premis Gaudí, una ocasió única perquè els espectadors gaudeixin del nostre cinema.

Joel Joan i Juvé
President de l'Acadèmia del Cinema Català

És màgic perquè ens permet d'oblidar-nos de nosaltres mateixos durant unes hores, submergir-nos en els mons reflectits en la pantalla i viure experiències alienes sense perdre de vista que estem davant d'una ficció. Tanmateix, a causa del seu caràcter de representació de la realitat, produeix, a més a més, una forta implicació en els espectadors. Element imprescindible per a la cultura espanyola, el cinema reflecteix els canvis socials del present. Un present que convida a veure comèdies, thrillers, drames, aventures, musicals, animació, terror, adaptacions, documentals, històries en 3D, pel·lícules fantàstiques, cinema de gènere... Tot té cabuda en la nostra cinematografia que enguany està disposada a repetir els èxits dels darrers anys.

Llums, càmera, acció! Ja tenim la collita del 2010, una producció que promet i que ha de servir per augmentar l'interès del públic pel producte cinematogràfic nacional. Per a conèixer un univers cinematogràfic sobretot hem de mirar pel·lícules. La Filmoteca de Catalunya torna a unir-se a l'Acadèmia de Cinema per a conèixer la «sorpresa» de l'any, les propostes dels directors més veterans, les cartes de presentació dels novells, les històries més esperades i les que han gaudit de més atenció mediàtica.

En aquest país, on conviuen els directors consagrats amb els realitzadors joves, no s'ha parat de fer cinema. Un any més tenim l'oportunitat de conèixer-lo.

Àlex de la Iglesia
President de l'Acadèmia de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques d'Espanya. ►

► El muntatge: art i ofici

L'ofici del muntatge és un dels més creatius (dóna forma i estructura a un material desordenat) i alhora menys coneguts del cinema (el públic no coneix els muntadors més enllà del minut de glòria dels premis corporatius televisats, i la crítica, si rarament parla d'un tècnic, és del director de fotografia). Gràcies al muntatge va poder néixer el llenguatge del film i el relat cinematogràfic. I gràcies al muntador (ofici que apareix cap a l'any 1913 als EUA i alguns anys més tard a Europa) és possible millorar el material rodats, traient-ne el màxim partit o dissimulant les errades i absències i, fins i tot, crear una realitat nova, específicament cinètica. L'escriptor Michael Ondaatje, que va publicar en format llibre (*El arte del montaje*, Plot Ediciones, 2007) la seva conversa amb el muntador Walter Murch, va escriure que el muntatge és «la fase de la cinematografia que més a prop està de l'art de l'escriptura». Murch li explica que el muntador ha d'enfrontar-se al film en dos temps i dues mirades diferents (l'amant que contempla la seva estimada, el cirurgià que observa el seu pacient), i que «quan funciona bé, el muntatge cinematogràfic –que ben bé podria denominar-se *construcció cinematogràfica*– identifica i explota les pautes de so i imatge que no són evidents a simple vista. Muntar una pel·lícula és, en sentit ideal, l'orquestració de totes aquelles temes musicals estan orquestrats en una simfonia». No és estrany que l'esperit creatiu dels muntadors els hagi empès a fer el salt a la realització, d'Antonio Isasi a David Lean passant per Henri Colpi, Robert Parrish, Robert Wise, Mark Robson, Edward Dmytryk i Monte Hellman, entre d'altres. Per destacar la riquesa d'aportacions que el muntatge ha fet al cinema, us proposem un cicle de films rellevants, acompanyat d'un suplement amb textos crítics (tant sobre el muntatge clàssic com sobre l'edatge digital) i d'una taula rodona amb els muntadors Amat Carreras, Bernat Aragonès, Frank Gutiérrez i Manel Almiñana, el dimarts 28 de setembre, a les 19:00 h, organitzada amb la col·laboració de l'Acadèmia del Cinema Català. Atenció al cicle «Aula de cinema», que comença el 6 d'octubre, i en què hi ha films de Griffith, Eisenstein i Gance aquest mateix trimestre, autors cabdals en la història del muntatge. Agraïments: Filmoteca Espanyola, Det Danske Filminstitut-Cinemateket, Institut Francès (Barcelona), Culturesfrance i el Servei Cultural de l'Ambaixada de França.

Pel·lícules del cicle: *Apocalypse Now Redux* (Francis F. Coppola), *Bonnie & Clyde* (Arthur Penn), *Citizen Kane* (Orson Welles), *El espejo* (Andrei Tarkovski), *En la ciudad de Sylvia* (José Luis Guerín), *F for Fake* (Orson Welles), *Hiroshima mon amour* (Alain Resnais), *JFK* (Oliver Stone), *La llegendada del temps* (Isaki Lacuesta), *Lo viejo y lo nuevo* (Sergei Eisenstein), *Moulin Rouge* (Baz Luhrmann), *Notre musique* (Jean-Luc Godard), *Pablo G. del Amo: un muntador de il·lusions* (Diego Galán), *Professione: Reporter* (Michelangelo Antonioni), *The Band Wagon* (Vincente Minnelli), *The Color of Money* (Martin Scorsese), *The Conversation* (Francis F. Coppola), *The English Patient* (Anthony Minghella) i *The Hustler* (Robert Rossen).

El muntatge segons Tarkovski

Abans de tota la tasca tècnica, muntar una pel·lícula implica tot un treball artístic que rau en primer lloc a descobrir la pel·lícula, a cercar-ne l'estructura, a esbossar-ne el moviment i el ritme. Andrei Tarkovski evoca aquest treball parsimoniós de desenterrament en un text de renom, *De l'imatge au cinéma* (a: «Le Temps scellé», *Cahiers du Cinéma*, 1989, p. 110-111).

«El muntatge de ZERKALO (*El mirall*), per exemple, va representar una feina colossal. Va haver-hi més de vint versions diferents. I quan dic «versió» no vull dir amb

JFK d'Oliver Stone

algunes modificacions en l'ordre de successió d'alguns plans, sinó amb canvis fonamentals en la construcció i en l'encadenament de les escenes. De vegades, em semblava que mai no es podria muntar la pel·lícula, que havia comès errors imperdonables al llarg del rodatge. La pel·lícula no s'aguantava per enlloc. Es desintegrava davant nostre, no tenia unitat, no hi havia cap aglutinant, cap lògica. Un bon dia, després d'haver-ne imaginat, desesperadament, una última variant, va aparèixer la pel·lícula, el material va prendre vida, les diferents parts de la pel·lícula van encaixar les unes amb les altres, talment com si un sistema sanguini les reunís. I quan aquesta darrera temptativa desesperada fou projectada a la pantalla, la pel·lícula va néixer davant dels meus ulls. Em va costar un cert temps acabar de creure en el miracle, però aquesta vegada, la pel·lícula, funcionava.

Era una prova de l'encert del nostre treball al plató. Era clar que si el muntatge depenia de l'estat interior del material filmat, i que si aquest estat havia nascut realment durant el rodatge, volia dir que la pel·lícula s'havia de muntar. No fer-ho hauria estat contranatural. Perquè s'establís el lligam, perquè fos orgànic i justificat, calia percebre el sentit de l'organització de la vida que hi havia a l'interior de les seqüències filmades. I quan, gràcies a Déu, ho vàrem aconseguir, quin alleujament més gran va ser per a tots! ZERKALO havia trobat, i articulava, el temps que transcorria a través de cadascun dels plans. A la pel·lícula només hi ha uns dos-cents plans, la qual cosa és poca en relació amb els cinc-cents o mil plans que solen contenir les pel·lícules d'aquesta durada; però aquest nombre reduït és a causa de la llargària dels plans.

Els rànquers de plans organitzen l'estructura de la pel·lícula però contràriament al que s'acostuma a pensar no creen el ritme de la pel·lícula. El ritme resulta del caràcter del temps que transcorre dins dels plans. Per dir-ho amb unes altres paraules: el ritme de la pel·lícula no està determinat per la llargària dels trossos muntats, sinó pel grau d'intensitat del temps que s'hi escola. Un rànquers no pot determinar un ritme (això seria considerar el muntatge com una simple figura d'estil), sobretot perquè el temps, en una pel·lícula, transcorre més aviat malgrat el rànquers que no pas gràcies a aquest. És aquest flux del temps, fixat en el pla, allò que el director ha de captar a l'interior dels trossos que són davant seu a la taula de muntatge.

El temps fixat en el pla dicta al director la lògica del seu muntatge. I els trossos que no es poden muntar junts són precisament aquells on el caràcter del temps és radicalment diferent. Així doncs, és tan impossible muntar temps real amb temps convencional, com ho és enllaçar tubs de diàmetre diferent. Aquesta consistència del temps que transcorre en un pla, la seva intensitat, o al contrari, la seva dissolució, pot anomenar-se la pressió del temps. Aleshores el muntatge és una forma d'acoblament de petits trossos, que es fa en funció de la pressió del temps que conté cadascun d'ells.

La unitat que se sent a través dels plans diversos pot provenir de la unitat de la pressió, o de la tensió, que determina el ritme de la pel·lícula.»

Vincent Pinel («Le montage. L'espace et le temps du film», *Cahiers du Cinéma, Les petits Cahiers, Paris, 2007*) ►

► El documental del mes

El mes de setembre és excepcional pel que fa a la programació del documental del mes, atès que, com que durant el mes d'agost no tenim projeccions, al llarg del mes de setembre recupera el documental que s'hauria d'haver projectat el mes tradicional de les vacances. Així que la primera proposta de Paral·lel 40 per al setembre és el documental *God Bless Iceland* de Helgi Felixson, que explica com la crisi financera internacional en què estem immersos ha afectat un dels països, a priori, més rics del món. El segon documental, *El último aplauso*, es projectarà els dies 16 i 19. ►

paral·lel 40

► El film del mes

Si casualment heu passat les vostres vacances a París o bé esteu somniant d'anar-hi, no podeu deixar escapar la proposta que us hem preparat per al setembre: *Funny Face / Una cara con ángel*, dirigida per Stanley Donen l'any 1957, i que ja ens anticipa el cicle que l'any vinent dedicarem a l'autor de *Cantando bajo la lluvia* i *Dos en la carretera*. I és que *Funny Face*, de la mateixa manera que molts altres films que el cinema americà va oferir en aquella època, retrata el París de postal, el més glamurós i bonic. És clar que aquí està plenament justificat, atès que la trama d'aquesta comèdia musical toca el món de l'alta costura i les revistes de moda (amb l'ajut inestimable del fotògraf Richard Avedon) amb un cert to burleta al voltant de l'existencialisme, tant en voga llavors, tot de la mà d'una de les parelles més elegants de la història del cinema, Fred Astaire i Audrey Hepburn, que canten, ballen i s'estimen al ritme de les cançons de George i Ira Gershwin. ►

Funny Face de Stanley Donen

Proper programa: Cinema filipí, 1976-2008. El muntatge: art i ofici. Premis Gaudí i Premis Goya. Homenatge a José María Ricarte. El film del mes. El documental del mes.
Propers cicles: Cinema polonès actual / Aniversari Chopin. Cinema palestí. Festival Internacional de Cinema Gai i Lèsbic de Barcelona. Dia Mundial del Patrimoni Audiovisual.

DIMECRES 1

17:30

El muntatge: art i ofici:

Hiroshima mon amour / Hiroshima mon amour

Alain Resnais, 1959. Int.: Emmanuelle Riva, Eiji Okada, Stella Dassas, Pierre Barbaud, Bernard Fresson. França-Japó. VOSE. 85'

Les vides dels dos personatges principals s'aturen el moment en què es bombardeja Hiroshima. Temps després, es troben a Hiroshima mateix començant una història d'amor marcada per la seva existència fantasmal. Així, Resnais ens ofereix una magnífica obra poètica de la mà de Marguerite Duras, completada amb imatges belles i fantasmals que ens mostren la profunditat d'una mirada sobre la bogeria neta, poètica i rigorosa. Es pot dir que en la història del *flashback* i del muntatge hi ha un abans i un després d'*Hiroshima mon amour*. La preocupació essencial del *flashback* clàssic era delimitar-lo de manera clara i distinta, i emprar-lo escadusserament. Els muntadors Henri Colpi, Jasmine Chasney i Anne Sarraute inauguren una nova concepció del temps cinematogràfic en què passat i present mantenen una relació dialèctica pregona. Aquest film, juntament amb *Al final de la escapada*, va canviar radicalment la forma de muntar. Són dues pel·lícules acceptades pel públic que van carregar d'idees noves els muntadors, els tècnics i els directors.

Repetició el dia 4.

19:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Ganito kami noon... Paano kayo ngayon? / Així és com érem, com seràs tu avui?

Eddie Romero, 1976. Int.: Christopher de Leon, Gloria Diaz, Eddie Garcia, Dranreb Belleza, Leopoldo Salcedo. Filipines. VOSE. 125'

«El mític actor Christopher de Leon interpreta un jove camperol que emprèn el seu camí fins a Manila, assistint al final de la colonització espanyola i al relleu dels nord-americans al poder. Trobem al film l'innocent filipí el destí del qual sembla dissenyat pels "altres". El protagonista passarà de província a senyoret, de bufó a revolucionari, prenent finalment consciència de la seva identitat genuïna. Romero entrellança amb encert el relat iniciat pel protagonista amb la situació tèrbola que vivien les Filipines, mostrant sense embuts la barbàrie colonialista (execució a mans dels espanyols inclosa), però mantenint un vigorós pols narratiu i una fresca varietat de tons. El director cobreix el seu retrat històric amb moments de comèdia romàntica, cinema d'acció i d'aventures i, fins i tot, de novel·la picaresca, distanciant-se del típic al·legat sense deixar de produir un discurs contundent. Començant pel títol, la pel·lícula va funcionar com a exercici de memòria i com a toc d'atenció per al ciutadà filipí dels anys setanta. La seva rellevància roman intacta actualment» (Javier H. Estrada).

Repetició el dia 2.

► **Amb la presència d'Eduardo José A. de Vega**

22:00

El muntatge: art i ofici:

La llegenda del temps

Isaki Lacuesta, 2006. Int.: Israel Gómez Romero, Francisco J. Gómez Romero, Makiko Matsumura, Takamitsu Ishizuka, Makoto Saitou. Catalunya. VOSE. 115'

Dues històries narrades amb dues veus. *La voz de Isra* retrata un nen gitano que després de la mort del seu pare deixa de cantar a causa d'un dol imposat. *La voz de Makiko* es construeix com el conte d'una japonesa que cerca una nova manera d'expressar les seves emocions a través del cant flamenc. Un film superb que barreja la realitat i la ficció i que l'atzar, la intuïció, la improvisació i el muntatge de Domi Parra han fet créixer a mesura que s'avancava en la història i es descobrien nous detalls. El projecte va sorgir de l'admiració de Lacuesta pel *cantaor* Camarón de la Isla, per aquesta raó va viatjar fins a l'illa de San Fernando per captar el rastre que havia deixat la seva figura il·legendaria. Per Lacuesta la dicotomia entre documental i ficció és molt poc funcional, com Johan van der Keuken, prefereix parlar del cinema escrit i del cinema no escrit. A *La llegenda del temps* el nexa en comú entre la part real i la ficció és d'improvisació: és a dir que no hi ha un guió previ. Així el film es va «escriure» a mesura que es rodava i, sobretot, a mesura que se'n feia el muntatge.

Repetició el dia 5.

DIJOUS 2

17:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Ganito kami noon... Paano kayo ngayon? / Així és com érem, com seràs tu avui?

Eddie Romero, 1976. Int.: Christopher De Leon, Gloria Diaz, Eddie Garcia, Dranreb Belleza, Leopoldo Salcedo. Filipines. VOSE. 125'

Vegeu el comentari del dia 1.

19:45

Cinema filipí: 1976-2008:

Insiang / Insiang

Lino Brocka, 1976. Int.: Hilda Koronel, Mona Lisa, Ruel Vernal, Rez Cortez. Filipines. VOSE. 95'. Projectió en DVD

La dolça i discreta Insiang es guanya la vida rentant roba en una barriada pobre de Manila, al mateix temps ha de suportar l'hostilitat constant de la seva mare, Tonia. Desil·lusionada i esgotada, després de ser violada per l'amant de la mare, inicia una subtil venjança. Valenta i despietada, la incomparable òptica documental de Lino Brocka captura la crua misèria de les barraques de Tondo i de la Muntanya Fumejant (el nom d'allò que és, literalment, una muntanya d'escombreries). Allò que tant la mare d'Insiang, com el seu amant o la barriada mateixa ensenyen a Insiang no apareix en cap llibre de text sobre l'educació dels fills: odi, cinisme, l'art de la traïció i, fins i tot, l'art subtil de manipular els desitjos de la gent per tal d'aconseguir allò que hom vol. «Un melodrama fosc i prodigiós; un dels grans» (Gonzalo de Lucas).

Repetició el dia 3.

22:00

El muntatge: art i ofici:

Staroe i novoe / Lo viejo y lo nuevo

Sergei M. Eisenstein, 1929. Int.: Marfa Lapkina, M. Ivanin, Vasia Buzenkov, Mikhail Gómorov. URSS. Muda, amb rètols en castellà. 105'

Una camperola, davant de les dificultats de la societat, es decideix a canviar de sistema de treball i a apostar pel treball col·lectiu. Els èxits que aconsegueix molesten les autoritats i als kulaks, que no veuen amb bons ulls la cooperació popular. Eisenstein va elaborar un sistema teòric molt complex basat en la importància del muntatge i que té en compte un elevadíssim nombre d'elements senso-

rials i conceptuals que, ben calculats i combinats, havien d'assolir l'anhelada fusió entre allò emocional i allò intel·lectual, entre la sensació i l'esperit.
Repetició el dia 13.

► **Amb l'acompanyament musical del mestre Joan Pineda**

DIVENDRES 3

17:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Insiang / Insiang

Lino Brocka, 1976. Int.: Hilda Koronel, Mona Lisa, Ruel Vernal, Rez Cortez. Filipines. VOSE. 95'. Projectió en DVD

Vegeu el comentari del dia 2.

19:30

El muntatge: art i ofici:

F for Fake (Question Mark) / Fraude

Orson Welles, 1973. Int.: Orson Welles, Oja Kodar, Elmyr de Hory, Clifford Irving, Edith Irving, François Reichenbach, Joseph Cotten. RFA-Iran-França. VOSE. 85'

Falsificar una obra artística és també un art? Això és el que planteja Welles quan ens mostra un conegut falsificador d'obres de Picasso i d'altres pintors, i confronta el seu treball amb el quadre original, o quan introdueix la figura d'un periodista que va inventar una biografia de Howard Hughes. Un film irònic sobre el valor relatiu de l'art. Un fals retrat que revela un retrat fals i amaga un autoretrat. Welles i la seva muntadora Marie-Sophie Dubus es van assegurar durant un any davant de l'aleshores revolucionària taula de muntatge KEM, on feien jornades maratòniques, per tal d'articular aquest film vertiginós i de calculada precisió, concebut sobre la marxa i on el cineasta manipula material propi i aliè. Welles, com el gran mag del cinema que és, hipnotitza l'espectador amb un domini absolut del rítmic, dels elements sonors, el ritme i l'habilitat transformació del significat de les imatges que produeix el muntatge, on cada imatge és conseqüència de l'anterior.

Repetició el dia 14.

22:00

El film del mes:

Funny Face / Una cara con ángel

Stanley Donen, 1957. Int.: Audrey Hepburn, Fred Astaire, Kay Thompson, Michel Auclair, Robert Fleming, Virginia Gibson. EUA. VOSE. 103'

Esplèndida adaptació d'un musical de Gershwin, que Astaire i la seva germana Adele havien representat a Broadway el 1927. El interpreta un fotògraf d'una revista de moda que troba el rostre somniant en la figura de la dependenta d'una llibreria. Gràcies a l'interès d'ella pel corrent existencialista, se la pot endur a París i allà...

Repeticions els dies 4, 7 i 12.

DISSABTE 4

17:30

El film del mes:

Funny Face / Una cara con ángel

Stanley Donen, 1957. Int.: Audrey Hepburn, Fred Astaire, Kay Thompson, Michel Auclair, Robert Fleming, Virginia Gibson. EUA. VOSE. 103'

Vegeu el comentari del dia 3.

19:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Manila by Night / Manila de nit

Ishmael Bernal, 1980. Int.: Charito Solis, Alma Moreno, Lorna Tolentino, Rio Locsin, Cherie Gil, Gina Alajar, Orestes Ojeda, William Martinez. Filipines. VOSE. 150'. Projectió en DVD

A través del relat de la vida diària de la gent de Manila, aquest film centra el seu interès en els problemes quotidians i els conflictes humans d'una sèrie de personatges al llarg d'una nit. Queden així al descobert alguns dels aspectes més foscos de la ciutat (la prostitució, la drogadoaddicció, la màfia), que ens portarà a la hipocresia moral de la societat a partir dels actes de diversos grups de personatges. Les vides dels quals s'entrecruen en aquest marge de temps. Com el dia i la nit a Manila, tots mostraran les dues cares totalment oposades mentre tracten d'amagar les misèries. Títol imprescindible de la cinematografia filipina, la pel·lícula va patir els rigors de la censura de la mà d'Imelda Marcos, que no només va arribar a aconseguir que el film no fos presentat al Festival de Berlín, sinó que va obligar el cineasta Ishmael Bernal a tallar part del muntatge de la cinta i a rebatejar-la amb el títol de *City after Dark*, perquè tenia por que la imatge de la ciutat en sortís malparada.

Repetició el dia 5.

22:15

El muntatge: art i ofici:

Hiroshima mon amour / Hiroshima mon amour

Alain Resnais, 1959. Int.: Emmanuelle Riva, Eiji Okada, Stella Dassas, Pierre Barbaud, Bernard Fresson. França-Japó. VOSE. 85'

Vegeu el comentari del dia 1.

DIUMENGE 5

17:30

Sessió infantil:

Clàssics de la MGM: Fred Quimby:

Tom i Jerry / Tex Avery. Programa 1

1942-1948. EUA. VO. 60'

El programa inclou els curts següents: *Little Rural Riding Hood* (1943), *Dumb Hounded* (1945), *Bowling Alley Cat* (1942), *Flirty Birdie* (1945), *Slap Happy Lion* (1947), *Lucky Ducky* (1948), *Sufferin' Cats* (1943) i *Quiet Please* (1945).

19:00

El muntatge: art i ofici:

La llegenda del temps

Isaki Lacuesta, 2006. Int.: Israel Gómez Romero, Francisco J. Gómez Romero, Makiko Matsumura, Takamitsu Ishizuka, Makoto Saitou. Catalunya. VOSE. 115'

Vegeu el comentari del dia 1.

21:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Manila by Night / Manila de nit

Ishmael Bernal, 1980. Int.: Charito Solis, Alma Moreno, Lorna Tolentino, Rio Locsin, Cherie Gil, Gina Alajar, Orestes Ojeda, William Martinez. Filipines. VOSE. 150'. Projectió en DVD

Vegeu el comentari del dia 4.

DILLUNS 6

17:30

Premis Gaudi i Premis Goya:

Ingrid

Eduard Cortés, 2009. Int.: Elena Serrano, Eduard Farello, Victòria Pagès, Iris Salmeron, Santi Bottino, Marta Morea, Jürgen Müller. Catalunya. VC. 94'

Un home, recentment instal·lat al seu nou pis, coneix l'Ingrid, una jove artista tan bella com misteriosa. La fascinació vers l'Ingrid i la seva complexa vida anirà creixent i el veï descobrirà alguns dels seus perillosos secrets, lligats amb el món fosc de la màgia. Eduard Cortés va sentir-se atret per una jove artista que va conèixer a través d'una de les xarxes socials d'internet. Quan al cap d'un any la noia va desaparèixer sense deixar rastre, el cineasta va sentir la necessitat de realitzar aquest film proper a l'estètica gòtica i amb un equip tècnic i artístic integrat, en la seva majoria, per intèrprets, músics, fotògrafs, etc., sorgits d'internet.

19:15

El muntatge: art i ofici:

JFK / JFK

Oliver Stone, 1991. Int.: Kevin Costner, Sissy Spacek, Joe Pesci, Tommy Lee Jones, Gary Oldman, Jay O. Sanders, Michael Rooker, Jack Lemmon, Kevin Bacon, Donald Sutherland, Walter Matthau. EUA. VOSC. 182'

Partint de la investigació duta a terme als anys 60 pel fiscal Jim Harrison –autor d'un dels llibres que han servit de base al film–, Oliver Stone especula sobre la possibilitat que el president Kennedy fos víctima d'una notable xarxa de conspiradors: una teoria que el govern americà no ha acceptat mai. L'admirable treball de muntatge de Joe Hutshing i Pietro Scalia –premiats amb l'Oscar– entrelaça amb gran coherència i sentit del ritme quatre línies argumentals –la del fiscal, la de la reconstrucció de l'atemptat, la del suposat assassini i la de la conspiració governamental–, que, a més, alternen tota mena de temps narratius –passat, present, futur i condicional– amb una gran quantitat de personatges i la combinació d'imatges reals amb altres de ficcions en un autèntic patchwork d'imatges de tota mena i format.

Repetició el dia 11.

22:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Turumba / Turumba

Kidlat Tahimik, 1981. Int.: Homer Abiad, Inigo Vito, Maria Pehipol, Claudia Adires, Johnny Ching, Maria Pehipol. Filipines. VOSC. 88'

A Pakil, un poble tradicional situat a la província de Laguna, una família es guanya la vida fent figuretes de paper que després es venen a Turumba, el festival religiós que se celebra anualment. El seu ritme de treball es veu alterat quan un empresari alemany compra totes les existències i fa una comanda per a la celebració germànica de l'Oktoberfest. D'aquesta manera el treball estacional es converteix en una tasca anual alienant i, en un moment donat, el poble sencir s'acaba transformant en una cadena de producció de mascotes per als Jocs Olímpics de Munic. L'èxit de la família coincidirà amb l'aparició del proletariat local. Turumba examina la pèrdua dels valors autòctons davant l'oportunitat d'obrir-se al mercat internacional.

Repetició el dia 7.

DIMARTS 7

17:30

Premis Goya:

La herencia Valdemar

José Luis Alemán, 2009. Int.: Daniele Liotti, Óscar Jaenada, Laia Marull, Silvia Abascal, Rodolfo Sancho, Ana Riusueño, Paul Naschy, Eusebio Poncela, Luis Zahera, Paco Maestre. Espanya. VE. 100'

Luisa Lorente és una taxadora experta de cases antigues que aconsegueix a la mansió Valdemar per fer allò que sembla una altra feina de rutina. Tanmateix, quan hi arriba, desapareix sense deixar rastre. El seu cap, en Maximilian, contracta el servei del detectiu Nicolás Tremel per trobar-la com abans millor. Tremel s'enfrontarà aleshores a la llegenda de Valdemar, una tragèdia que va ocórrer fa més d'un segle, però les conseqüències de la qual continuen vigents actualment. El film, inspirat en l'univers de H. P. Lovecraft, ha esdevingut el testament filmic de Paul Naschy i és la primera entrega d'un díptic que ha costat tretze milions d'euros, sense subvencions per entremig, la segona part del qual encara està pendent d'estrena.

VO. Versió original. **VC.** Versió catalana. **VE.** Versió espanyola. **VOSC.** Versió original amb subtítols en català. **VÓSE.** Versió original amb subtítols en espanyol. **SD.** Sense diàleg. Subtitulatge electrònic: SAVINEN. **Preus:** Entrada: 2,70 - Carnet jove, Club d'Actors de Museu del Cinema de Girona, jubilats, aturats, carnet familiar i sessió infantil: 2. Membres del Club Super3, entrada gratuïta a les sessions infantils. Carnet Club TR3SC: una sola sessió 2, film del mes: gratuït. **Abonaments:** 50 entrades: 50, 10 entrades: 18. Les durades que s'indiquen són aproximades.

19:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Turumba / Turumba

Kidlat Tahimik, 1981. Int.: Homer Abiad, Inigo Vito, Maria Pehipol, Claudia Adires, Johnny Ching, Maria Pehipol. Filipines. VOSC. 88'

Vegeu el comentari del dia 6.

22:00

El film del mes:

Funny Face / Una cara con àngel

Stanley Donen, 1957. Int.: Audrey Hepburn, Fred Astaire, Kay Thompson, Michel Auclair, Robert Flemyng, Virginia Gibson. EUA. VOSC. 103'

Vegeu el comentari del dia 3.

DIMECRES 8

17:30

Premis Goya:

Pedra, Peixe, Rio (Itamatatia)

Iban Ayesta Aldanondo, 2009. Int.: Seila De Jesus, Airana Sodré Damasceno, Iban Ayesta Aldanondo, Theandra De Jesus, Ana Letícia Barbosa Lima, Heloisa De Jesus. Espanya. VOSC. 70'. Projectió en DVD

Una pel·lícula molt personal sobre la pèrdua i distanciament de la infància mitjançant una barreja d'estils: en part observacional, en part reconstrucció fictícia i en part ficció onírica. Ambientada en una comunitat brasilera de descendents d'esclaus –quilombos– anomenada Itamatatia, la pel·lícula segueix la vida d'Ariana, una nena en acollida, la seva madrastra Eloisa i el cineasta Iban, al llarg de tres anys, i s'endinsa alhora en les creences religioses i supersticions atàviques dels quilombos.

19:00

Cinema filipí: 1976-2008:

Itim / Ritus de maig

Mike de Leon, 1976. Int.: Charo Santos, Tommy Abuel, Mario Montenegro, Mona Lisa. Filipines. VOSC. 105'. Projectió en DVD

Jun és un fotògraf la família del qual viu al camp. Un dia decideix portar la seva nova xicota, la Teresa, a casa per visitar la família. Teresa té visions constants de la seva germana morta, les quals s'intensifiquen durant la visita a la casa del pare de Jun. De fet, l'ànci li dona tantes males vibracions que li costa moltíssim quedar-se en aquella casa a prop d'ell. D'algun manera, li sembla apropiat acordar una sessió d'espiritisme per tal que els esperits mateixos l'aconsellin. Itim és un estudi profund sobre la culpabilitat i la violència, alhora que mostra un equilibri exquisit d'elements cinematogràfics, els quals utilitza el realitzador per reflectir els estats d'ànim i la personalitat.

Repetició el dia 9.

21:00

El muntatge: art i ofici:

The English Patient / El pacient anglès

Anthony Minghella, 1996. Int.: Ralph Fiennes, Kristin Scott Thomas, Juliette Binoche, Willem Dafoe, Naveen Andrews, Colin Firth, Julian Wadham, Jürgen Prochnow, Kevin Whately, Nino Castelnuovo. EUA. VOSC. 162'

Història de ficció al voltant d'un personatge que va existir realment, el comte hongarès Ladislaus von Almásy, una espècie d'explorador del continent africà, que en el film se'n mostra vivint una relació amorosa amb una dona britànica i patint les conseqüències, físiques i morals, d'un accident d'aviació. El film va ser guardonat amb 9 premis Oscar, incloent-hi el de millor muntatge per a Walter Murch, que va fer un treball farcit de magnífiques transicions metafòriques, tan visuals com sonores. Pel que fa a les sonores, Murch posa el següent exemple: «La transició entre el pacient, després que la Hana hagi acabat de llegir-li Herodot... Ella deixa sol en Almásy i a continuació la veiem jugar al palet al pati. S'escolta com llança el disc de metall que utilitza per marcar la casella, i se sent el soroll dels seus peus quan salta. Aquell soroll continua, però comença a semblar excessiu. I amb el públic en aquest lleuger estat de confusió mental, la imatge encadena amb l'escena en què els exploradors, en una època anterior, estan asseguts a la vora del foc del campament, mentre els guies berebers toquen la seva música i percebem que aquells elements de percussió s'han anat sobreposant al joc del palet i que, probablement, això és el que ha desencadenat el record en la ment d'Almásy. Ell també està escoltant el soroll que fa la Hana jugant al palet, i quelcom que hi ha en aquest ritme l'ha transportat al passat» (Walter Murch).

Repetició el dia 10.

DIJOUS 9

17:30

Premis Goya:

Tensión sexual no resuelta

Miguel Àngel Lamata, 2010. Int.: Norma Ruiz, Fele Martínez, Adam Jezierski, Amaia Salamanca, Pilar Rubio, Santiago Segura, Joaquín Reyes, Salomé Jiménez. Espanya. VE. 93'

Juanjo és un professor universitari abandonat per la seva xicota. Convençut que l'estan manipulant, persuadeix el seu alumne més penques, en Nico, perquè l'ajudi a recuperar el seu antic amor. Malgrat tot, allò que semblava un pla senzill acaba convertint-se en un joc pervers o potser romàntic. Segons el director kintento abordar les històries que signen Woody Allen o Judd Apatow des de la perspectiva d'una pel·lícula d'acció de directors com J. J. Abrams. O una cosa semblant...»

19:30

El documental del mes:

God Bless Iceland / God Bless Iceland

Helgi Felixson, 2009. Suècia-Islàndia-Alemanya. VOSC. 90'. Projectió en Hard-disk.

Fa uns anys Islàndia era un dels països més pròsper del món. Però en un obrir i tancar d'ulls, es convertí en la metàfora més crua de la crisi global i de la incontrolable fallida del capitalisme. Des de les manifestacions a Reykjavík, passant per la dimissió dels líders bancaris i governamentals i les eleccions de maig del 2009, el documental mostra els fets més dramàtics succeïts a Islàndia entre el 2008 i el 2009. Narra la història de la crisi financera islandesa, fent palesa la lluita diària dels seus habitants contra uns fets que no només han acabat amb l'economia d'un país, sinó també amb la seva identitat.

Repetició el dia 12.

22:00

Cinema filipí: 1976-2008:

Itim / Ritus de maig

Mike de Leon, 1976. Int.: Charo Santos, Tommy Abuel, Mario Montenegro, Mona Lisa. Filipines. VOSC. 105'. Projectió en DVD

Vegeu el comentari del dia 8.

DIVENDRES 10

17:30

Premis Goya:

Habitación en Roma

Julio Medem, 2010. Int.: Elena Anaya, Natasha Yarovenko, Enrico Lo Verso, Najwa Nimri. Espanya. VOSC. 109'

Una habitació d'hotel al centre de Roma és l'escenari interior en què dues dones joves, que s'acaben de conèixer, s'endinsen plegades en una aventura física que els tocarà l'ànima. Tot passa al llarg d'una nit i de les primeres hores del matí d'un dia de principis d'estiu de 2008, abans que Roma llanci cadascuna d'elles al lloc al qual pertanyen: a la tarda l'Alba volarà cap a Espanya i la Nataixa cap a Rússia. L'habitació de l'hotel, que sembla haver-les estat esperant sempre amb l'emoció de la Història incrustada a les parets velles, suggereix una atmosfera carregada d'eroticisme i sensualitat, amb una força estranya que enganxa els seus esguards apuntant envers allò desconegut. Neixen sentiments nous que l'Alba i la Nataixa accepten, i al mateix temps hi treuen importància, parlant-ne amb desimboltura i bon humor. Un pacte natural de lleugeresa que propicia situacions tan còmiques com enigmàtiques, abans de l'atac inesperat d'un amor penetrant com una fletxa llançada des del cel. El film és un remake lliure del film del xilè Matias Bize *En la cama*. Després del fracàs que fou el gran viatge de *Caòtica Ana*, Medem es tanca en aquesta habitació per realitzar el seu film més intimista.

19:30

El muntatge: art i ofici:

The English Patient / El paciente inglés

Anthony Minghella, 1996. Int.: Ralph Fiennes, Kristin Scott Thomas, Juliette Binoche, Willem Dafoe, Naveen Andrews, Colin Firth, Julian Wadham, Jürgen Prochnow, Kevin Whately, Nino Castelnuovo. EUA. VOSC. 162'

Vegeu el comentari del dia 8.

22:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Bayani / Herois

Raymond Red, 1992. Int.: Julio Diaz, Raymond Alonso, Crispin Medina, John Arcilla. Filipines-Alemanya. VOSC. 68'. Projectió en DVD

El primer llargmetratge de Raymond Red constitueix una crònica eminentment visual de l'apo-

geu i posterior caiguda de l'heroi revolucionari Andrés Bonifacio. Conegut per la seva dura retòrica i la seva meticulosa atenció per cada detall, en aquesta biografia filmica es mostren esdeveniments cabdals de la lluita filipina contra el colonialisme espanyol. Aquesta pel·lícula d'èpica històrica, realitzada l'any 1992, és el millor home-natge cinematogràfic a la independència de les Filipines, aconseguida gairebé un segle abans.

Anino / Ombres

Raymond Red, 2000. Int.: Ronnie Lazaro, Eddie Garcia, Ronnie Pulido, John Arcilla, Ernie Concepcion, Randy Punsal. Filipines. VOSC. 13'. Projectió en BETACAM EP

«Curt rodat amb estratègies semidocumentals improvisades als carrers de Manila, reflecteix la incapacitat d'un fotògraf per superar certes tradicions representatives i, amb elles, una realitat sobre la qual encara graviten condicionants sociopolítics del passat. El seu testimoni artístic el recollirà un noi espellifat, símbol d'un avui precari i un demà la imatge del qual encara s'ha de concretar. Va obtenir la Palma d'Or de Cannes» (Diego Salgado).

Repetició el dia 11.

DISSABTE 11

17:30

Premis Goya:

El mal ajeno

Oskar Santos, 2009. Int.: Eduardo Noriega, Belén Rueda, Angie Cepeda, Cristina Plazas, Clara Lago, Marcel Borrás, Carlos Leal, Luis Callejo, José Ángel Egido, Chema Ruiz. Espanya. VE. 107'

Coproduïda per Amenabar i amb un guió de Daniel Sánchez Arévalo, *El mal ajeno* és una barreja d'intriga i drama amb elements sobrenaturals, clarament influenciat per M. Night Shyamalan. El film explica la història d'un metge, el qual els anys de pràctica hospitalària han immunitzat contra el dolor aliè. Aquesta manca d'empatia també acaba traslladant-se a la seva vida privada, fins que un fet concret li canvia la vida.

19:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Bayani / Herois

Raymond Red, 1992. Int.: Julio Diaz, Raymond Alonso, Crispin Medina, John Arcilla. Filipines-Alemanya. VOSC. 68'. Projectió en DVD

Anino / Ombres

Raymond Red, 2000. Int.: Ronnie Lazaro, Eddie Garcia, Ronnie Pulido, John Arcilla, Ernie Concepcion, Randy Punsal. Filipines. VOSC. 13'. Projectió en BETACAM EP

Vegeu el comentari del dia 10.

21:00

El muntatge: art i ofici:

JFK / JFK

Oliver Stone, 1991. Int.: Kevin Costner, Sissy Spacek, Joe Pesci, Tommy Lee Jones, Gary Oldman, Jay O. Sanders, Michael Rooker, Jack Lemmon, Kevin Bacon, Donald Sutherland, Walter Matthau. EUA. VOSC. 182'

Vegeu el comentari del dia 6.

DIUMENGE 12

17:30

Sessió infantil:

Classics de la MGM. Fred Quimby: Tom i Jerry / Tex Avery. Programa II

1943-1948. EUA. VO. 60'

El programa inclou els curts següents: *Dr. Jekyll and Mr. Mouse* (1947), *Solid Serenade* (1946), *Happy Go Nutty* (1945), *Wild and Woolly* (1945), *The Zoo Cat* (1944), *One Ham's Family* (1943), *Half Pint Pigny* (1948) i *Old Rockin' Chair Tom* (1948).

19:30

El film del mes:

Funny Face / Una cara con àngel

Stanley Donen, 1957. Int.: Audrey Hepburn, Fred Astaire, Kay Thompson, Michel Auclair, Robert Flemyng, Virginia Gibson. EUA. VOSC. 103'

Vegeu el comentari del dia 3.

22:00

El documental del mes:

God Bless Iceland / God Bless Iceland

Helgi Felixson, 2009. Suècia-Islàndia-Alemanya. VOSC. 90'. Projectió en Hard-disk.

Vegeu el comentari del dia 9.

Sessions Aula de Cinema: Entrada preferent per a alumnes de centres concertats, fins a 10 minuts abans de començar la sessió. **Projeccions-** Cinema Aquitània. Avinguda Sarrià, 33. 08029 Barcelona – Telèfon 93 410 75 90 – Metro: Hospital Clinic (L5) – Autobusos: 6, 7, 15, 27, 32, 33, 34, 41, 54, 59, 63, 66, 67, 68, N3. **Oficines i Biblioteca-** Portal de Santa Madrona 6-8. 08001 Barcelona. Tel. 93 316 27 80. **Arxiu-** Gran Via de les Corts Catalanes, 184. 08038 Barcelona. Telèfon: 93 298 82 60. filmoteca.cultura@gencat.cat